

Vážne nechápem, prečo sa všetko na Berku točí okolo zabíjania drakov. Stačilo by trochu zhovievavosti k ostatným božím tvorom, sú vážne spoločenské! Bezzubý bol celý bez seba od radosti, keď som mu ukázal jeho novú protézu. Dobré, zo začiatku tak úplne nie. Musel som odvieť jeho pozornosť vedrom

rýb, aby som mu mohol pripevniť chvostovú plutvu, ktorú som v kovárskej vyhni potajomky zostrojil. Sedela mu akurát a koža medzi výstuhami sa dala rozťahovať a sklápať ako vejár. Zatiaľ dobre. Otázkou zostávalo, či sa s tým bude dať lietať..

Dlho som na odpoveď nemusel čakať. Bezzubý sa, pochopiteľne, nemohol dočkať, kým tú vecičku vyskúša. Prv než som mu ju stačil poriadne pripnúť, rozťahol krídla a odlepil sa od zeme.

Čo som tak úplne nečakal. Hoci som to čakať mal. Keď musím zopár dní ležať s horúčkou v posteli, tiež sa už neviem dočkať, kedy sa dostanem von.

Podobne na tom bol Bezzubý, ktorý si už peknuých pár dní nezalietal... Musel som sa ho držať zubami-nechtami, aby ma nestriasil. Vial som za ním ako trstie vo vetre. Cenu krásy by som tou plutvou rozhodne neziškal, ale hlavné bolo, že fungovala.

Na ďalší deň som si so sebou priniesol sedlo, pochopiteľne vlastnej výroby. Vďaka nemu som sa mohol Bezzubého držať ako kliešť. A to sa hodilo, pretože Bezzubý sa chystal predviesť, čo dokáže! Vyletel tak vysoko... niet divu, mal čo doháňať. Najprv som mal pocit, že môj žalúdok nie je na podobné šialené manévry stavaný, ale potom som sa toho nemohol nasýtiť! Strmhlav dole, vzápätí kolmo nahor, a potom ostro rezanými zákrutami okolo skál... Jupí! Jasné, že to bolo nebezpečné. Ale vedel som, že Bezzubému môžem úplne veriť. A prvýkrát v živote som sa mohol pozrieť na ten svoj malý vikingský svet z dračej perspektívy. Dedina, ostrov, more – bolo to božské!

